

Forfatter: Brorson, Hans Adolph

Titel: Svane-Sang ; Lissabon ; Mindre digte ; Prosaskrifter ; Tillæg : Paul Diderichsen: Filologisk redegørelse. Arthur Arnholtz: Brorsons vers- og sangkunst. - 1956

Citation: Brorson, Hans Adolph: "Svane-Sang ; Lissabon ; Mindre digte ; Prosaskrifter ; Tillæg : Paul Diderichsen: Filologisk redegørelse. Arthur Arnholtz: Brorsons vers- og sangkunst. - 1956", i Brorson, Hans Adolph: *Svane-Sang ; Lissabon ; Mindre digte ; Prosaskrifter ; Tillæg : Paul Diderichsen: Filologisk redegørelse. Arthur Arnholtz: Brorsons vers- og sangkunst. - 1956*, 1951-56, s. 71. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-brorson03grval-shoot-idm140139965431024/facsimile.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Svane-Sang ; Lissabon ; Mindre digte ; Prosaskrifter ; Tillæg : Paul Diderichsen: Filologisk redegørelse. Arthur Arnholtz: Brorsons vers- og sangkunst. - 1956

3.

GUd skee Lov! for Dag, der gaaer,
Og for den, der kommer.
Dermed har vi Jubel-Aar,
Ævig, ævig Sommer,
Da den sidste Morgen-Skier
Er os, Hallelujah, nær.

4.

Op min Siæl! til Sang og Fryd,
Flyde Glædes Taare.
Hver en Puls med Harpe-Lyd
Klinge til min Baare.
Dig, som for os Kalken drak,
JESu, JESu! ævig Tak!

42

Nr. 316. - XXXIII.

1.

Saa spød er JESu Hyrde-Favn,
Hans Kald og blodig Iver,
At blot en Lyd af Hyrde-Navn

V. 3: Forståelsen afhænger af, hvad der ligger i *dermed* i l. 3. Hvis det går på ordene *Dag, der gaaer, og ... den, der kommer*, i l. 1-2, bliver meningen, at med dagene, der skrider, når vi frem til jubilærets evige sommer, jfr. nr. 256, 5, 15-20. I så fald må *har* i l. 3 stå med fremtidsbetydning. Men dette er dog vist en afsvækkelse. Det er rimeligere at tage *har*, som det lyder, og læse *dermed* på det samlede udtryk i l. 1-2: Med det *GUd skee Lov*, som der bliver udtalt for den svindende og kommende dag, har vi allerede jubilæer, og den evige sommer er dermed begyndt, og *da* (l. 5) er det sidste morgenskær os nær. Tanken svarer til den, vi fandt sandsynlig i 2, 1-4. Beslægtede tanker møder vi i nr. 229, 4-8, 9; 230, 2, 8; 297, 1, 3-4; 345, 3, 7-8, og blandt oversættelserne i nr. 226, 1-6. — 3, 3: *Jubel Aar*] 3. Mos. 25, 10 flg. — 3, 5: *den sidste Morgen-Skier*] det morgenskær, der modsat alle tidligere betyder Irenbruddet af den sidste saligheds dag. — 3, 6: *Hallelujah*] betoningen er her på 3. stavelse. — 4, 3: *Puls*] pulsslag; *Harpe-Lyd*] enten almindeligt om lovsangstone, se f. eks. Sl. 98, 5: »Synger for Herren med harpe, med harpe og salmes lyde, eller med tanken på de himmelske harper, Joh. Ab. 14, 2; 15, 2, jfr. nr. 202, 1, 2: *en himmel-sindet christen stæl*. — 4, 4: *til min Baare*] indtil jeg ligger på ligbåren. — 4, 5: Mt. 20, 22; 26, 39, 42.

Nr. 316 — XXXIII. Original. Gendigtning af Sl. 23, som følges vers for vers. Jfr. nr. 270 med lignende gengivelse af Sl. 34. På et par steder har man indtryk af noget rent personligt i digterens ord: i l. 3-4, der nævner, hvor godt det kan gøre ham blot at høre en *Lyd af Hyrde-Navn*, noget, som der på Brorsons egen var rig anledning til, og i 2, 2-4, der er et lille billede års eugens ved Randerø, Tander og Klbe. — 1, 2: *blodig Iver*] hyrdens iver for at redde fåret, selv om det skal koste hans blod, Joh. 10, 11.

Tit al min Nød fordriver.
Ja hvød kan fattes dig, min Siæl?
Da samme din Immanuel,
Som bar din Synde-Byrde,
Du har til Vært og Hyrde.

2.

Han siger: Gaae kun frisk og glad,
Min Giest, mit Lam, i Enge:
Pluk af de skønne Urter, hvad
Dig best ved Mund kan hænge,
Naar Solen brænder heed igien;
Da vil jeg liste med dig hen
Til Vand fra Livets Kilde,
Som kan din Tørst formilde.

3.

Forbyde GUD, jeg nogen Tiid
Mig hen til Verden vendte.
Men skeer det, gjør han vist sin Fliid,
Igien mig strax at hente. 43
Forstaae det ret, du faldne Siæl,
Han er dog Hyrde ligevel.
Hans Favn dig vist antager,
Hans Navn der ind dig drager.

4.

Er jeg end, hvor jeg seer omkring,
Forladt i Dødens Stræde;
Saa frygter jeg dog ingen Ting,
Nok, at GUD er tilstæde.

1, 6: *Immanuel*] Gud med os, heravneelse for Jesus, Es. 7, 14; Mt. 1, 23. — 1, 7: Joh. 1, 29; 1. Pet. 2, 24. — 1, 8 og 2, 2: *Vært-Giest*] Denne forestilling er her vel kommet ind fra Sl. 23, 5. — 2, 6: *Liste*] om langsom gang, jfr. nr. 9, 8, 1; i heiden skynder man sig ikke. — 2, 7: *Livets Kilde*] jfr. Sl. 36, 10. — V. 3: Sl. 23, 3 er her suppleret med Mt. 18, 12-14; Lk. 15, 4-7. — 3, 6: *Ligevel*] til trods for, at du har vendt dig fra ham. — 3, 8: *Hans Navn*] Jesusnavnet, der betyder frelse (nr. 14, 4). — 4, 2: *Stræde*] vel blot = vej.

Din Kiep, som styrer Sjælen i
Din Naade-Grændsers snevre Stie,
Din Stav, som Ulven skrekker,
De brav mig trøster, dekker.

5.

Du sætter mig ved Herre-Bord,
Trods dem, som det fortryder!
Den søde Smag af Livets Ord
Mig frem for al Ting fryder.
Mit Hoved du har overgøst
Med Livets Balsom, Aandens Trøst.
Din Skaal er sød at tømme;
Dit Maal er Glæde-Strømme.

6.

Gaaer end min Sklehue op og ned,
Som Fald af vilde Bølger:
Dit Gode og din Miskundhed
Mig al min Tid dog følger.
Derefter skal jeg høre saa got,
Til ævig Tid, paa Himlens Slot,
Og der min Hyrde, høre
Saa kjær en Krands, til Ære.

44

Nr. 317. - XXXIV.

1.

Guds Søn har gjort mig frie
Fra Sathans Tyrannie,
Fra Synde-Stand,
Fra Lovens Band,

4, 5-7: *Kiep* og *Stav* er opfattet som to forskellige ting; kseppen, som er lille, bruges til at holde færene på den sti, de skal følge; staven derimod er et rigtigt våben. — 4, 5: *din Naade-Grændsers snevre Stie* kun på den snævre vej er man inden for de grænser, hvor man kan eje Herrens nåde, Mt. 7. 14. — 4, 8: *brav* gud; *dekker* beskytter. — 5, 2: *som det fortryder* som bliver fortrydelige derover. — 5, 3: *Livets Ord* Joh. 6. 68; Ap. G. 9. 70; Fil. 2. 16. — 5, 8: *dit Maal* den mængde, du tilmåler. — 6, 3: *dit Gode* din godhed. — 6, 7-8: Jeg skal høre sejrskransen til ære for min hyrde.
Nr. 317 - XXXIV. Original. — 1, 1-2: Job. 8. 36; Hebr. 2. 14-15. — 1, 3: Rom. 8. 2; *Stand* tilstand. — 1, 4: Gal. 3. 13; *Band* forbandelse.